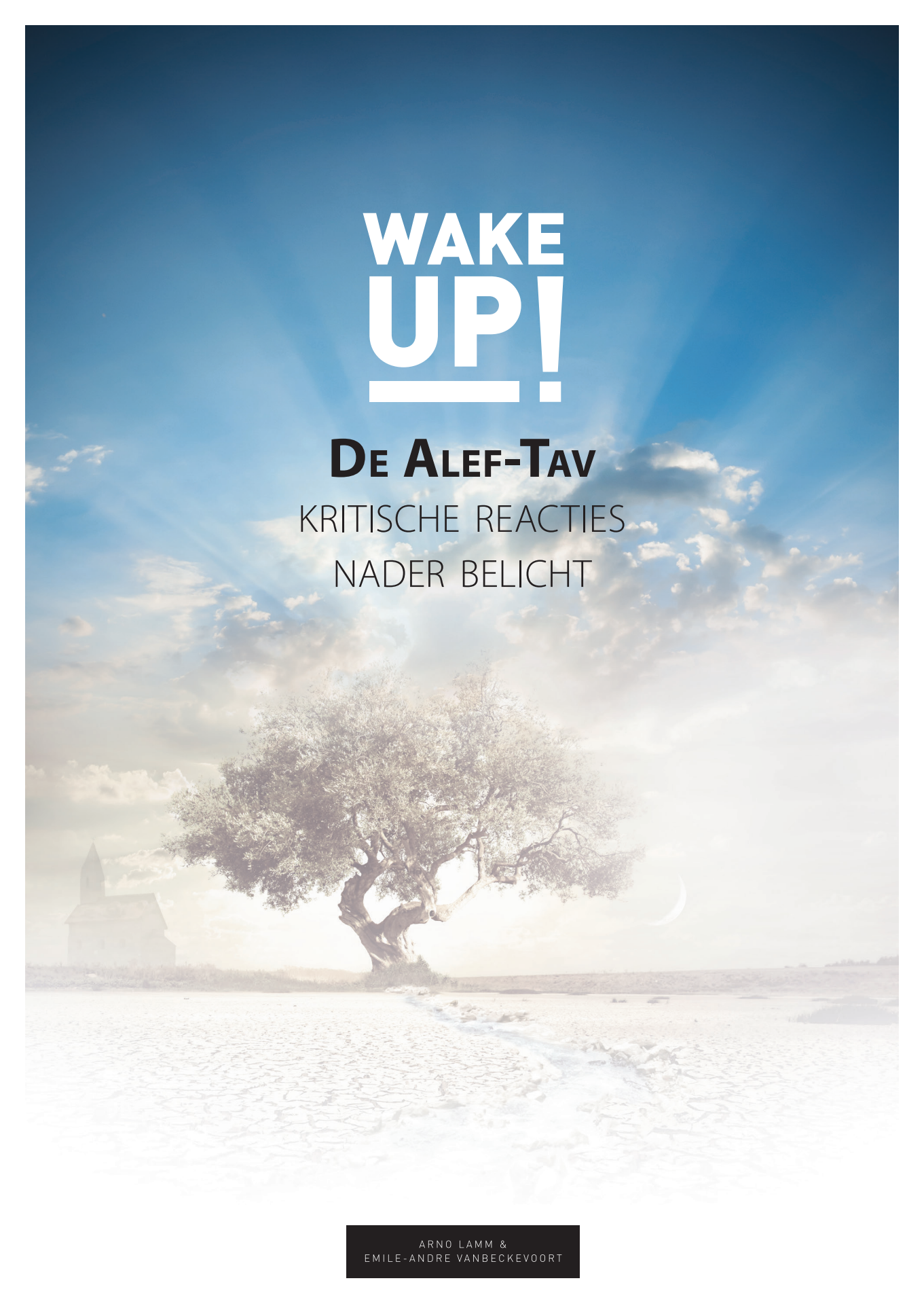

WAKE UP!

DE ALEF-TAV

KRITISCHE REACTIES
NADER BELICHT

ARNO LAMM &
EMILE-ANDRE VANBECKEVOORT

GODS PROFETISCHE KALENDER
IN TIJDSLIJNEN EN FEESTEN

WAKE UP!

DE ALEF-TAV

KRITISCHE REACTIES
NADER BELICHT

September 2015

© Copyright

Deze studie is een te downloaden bijlage bij het boek "Wake Up!, Gods profetische kalender in tijdslijnen en feesten" en dient dan ook samen met dit boek bestudeerd te worden omdat er regelmatig over en weer wordt verwezen. Voor meer informatie: www.wakeup.nu

Voor meer informatie: www.wakeup.nu

De Alef-Tav - kritische reacties nader belicht

In *Wake Up!* is een paragraaf opgenomen waarin de bijzondere positie van de alef-tav in de tekst van het Oude Testament wordt beschreven. Wijst deze onuitgesproken lettercombinatie תא, die door de overschrijvers nooit mocht worden wegge laten, op Christus? Al in de vroege eeuwen stelden bekende Joodse rabbijnen dat deze תא-combinatie die in de tekst van de Bijbel was opgenomen de onuitsprekelijke naam van God moest zijn. In onze tijd wordt aan die constatering nogal eens afgedaan met de opmerking dat de תא slechts een grammaticale benadrukking is van het lijdend voorwerp¹ en dus geen enkele diepere geestelijke betekenis heeft. Maar die taalkundige oplossing voor תא blijkt niet sluitend te zijn en om die reden alleen al is het antwoord niet langs de grammaticale lijn te vinden. Dit document is met name voor de gevorderde student interessant.

Johannes begint zijn betoog van het Evangelie met de woorden:

*In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.
Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en
zonder dit is geen ding geworden.*²

Johannes 1:1 begint met de mededeling dat Christus er in den beginne al was en dat door Hem (!) alles is geschapen. We vinden veel voorbeelden van de aanwezigheid van Christus in het Oude Testament en ook in het Nieuwe Testament wordt daar naar verwezen. Aan het eind van zijn leven krijgt Johannes op het eiland Patmos een uitgebreid visioen dat wij kunnen teruglezen in het laatste Bijbelboek Openbaring. Aan het begin van dat visioen zegt Jezus tegen Johannes:

*Ik ben de Alfa en de Omega,... die is en die was en die komt, de Almachtige*³

Ogenschijnlijk lijkt dit vers te wijzen naar de eerste en laatste letter van het Griekse alfabet. Hoewel het Nieuwe Testament in het Grieks tot ons is gekomen, was Johannes niet Grieks en het lijkt ons dan ook niet aannemelijk dat Jezus in het Grieks tot Johannes sprak. Het ligt dus meer voor de hand dat Jezus tegen Johannes zei:

¹ Omdat het zonder deze toevoeging soms onduidelijk is wat het onderwerp en wat het lijdend voorwerp in de Hebreeuwse tekst is.

² Joh. 1:1 . Zie ook Kol. 1:15-17.

³ Openb. 1:8, maar zie ook, 1:17, 21:6, 22:13

Ik ben de “Alef en de Tav”, verwijzend naar de eerste en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. De vraag of Jezus meer wilde zeggen dan alleen dat Hij het begin en het einde was dringt zich direct op. Als Jezus stelt dat Hij de aleftav was en is en dat Hij er al vanaf het begin was om de Hemel en de aarde te scheppen, dan moeten we dus allereerst terug naar Genesis 1, waar letterlijk staat:

בראשית ברא אלהים את השמים ותא הארץ

In den beginne schiep God את de hemel en de aarde

De meeste moderne vertalers zagen wel iets merkwaardigs: telkens wanneer er werd overgeschreven of vertaald kwam men veelvuldig de lettercombinatie את tegen, een combinatie die echter nooit vertaald of uitgesproken werd. Toch mochten de overschrijvers zelfs het kleinste teken niet vergeten, ook al begrepen zij niet de functie ervan.

Omdat de aleftav-combinatie niet vertaald of voorgelezen werd, dachten de geleerden dat deze toevoeging van de letters את wel een andere functie moest hebben. Het lag voor de hand dat het een marker was die benadrukte wat het lijdend voorwerp in de zin was en dat uitgangspunt zou voor Genesis 1:1 nog wel kloppen.¹ Maar wil dat een sluitende verklaring zijn dan moet het in alle voorkomende gevallen kloppen en dat is niet het geval. Een wat genuanceerdere opvatting is dat het weliswaar naar het lijdend voorwerp verwijst maar dat het er alleen staat als dat lijdend voorwerp op zichzelf staat² en anders niet³. Nu wisten en weten de Joden wel één ding heel zeker: of wij het begrijpen of niet, elk woord heeft zijn door God bestemde plaats gekregen in Zijn Woord. In Gods Woord is zelfs elke jota of titel van betekenis. De Bijbel zegt dat Die Tora vlees is geworden en dat Hij ons door Zijn voorbeeld heeft geleerd. Als Christus wel degelijk die levende Tora is, dan gaan we maar beter voorzichtig om met hét teken dat naar Zijn alomvattende betrokkenheid verwijst.

De Joodse geleerde Hirsch⁴ deed een intrigerende uitspraak (vert.) in dit verband:

‘De wijzen leidden wetten af uit die gedeelten waar de את in de tekst voorkomt. In

1 Soms vind je meerdere malen את in een zin en soms in vele zinnen niet. In sommige hoofdstukken komt de את in het geheel niet voor.

2 Bijvoorbeeld in de teksten “schiep God **de** hemel en de aarde” (Genesis 1) of “overwon **die** stad” (2 Sam 12:26) of (en zij gaf hem **de** naam Jozef” (Genesis 30:24) vind je de aleftav die naar het lijdend voorwerp verwijst.

3 “Zij baarde **een** zoon” (Gen. 29:32), “Indien ik uw genegenheid gewonnen heb” (Gen. 18:3).

4 Samson Raphael Hirsch (1808-1888).

de regel verwijst deze vermelding blijkbaar naar een inhoud die verder strekt dan de strikte betekenis van beide letters.’ Hirsch gaat dan verder door er op te wijzen dat de ‘aleftav’ gerelateerd is aan het woord ‘oth’ dat ‘teken’¹ (תֹּחַ) betekent. Met andere woorden: deze lettercombinatie staat voor veel meer dan wat op het eerste gezicht lijkt. Het is een goddelijk teken. Ook de rabbis Nahum van Ginzo, Simeon en Akiva stelden voorop dat alef-tav een ‘teken’ is, een ‘versterking van de tekst’ en ‘een goddelijke uitnodiging om in de tekst te kijken naar een volgende laag met een diepere betekenis’ (maar die nergens een voor de hand liggende letterlijke betekenis tegenspreekt).

Als Johannes dus stelt dat Christus er vanaf den beginne was en ook de Schepper is en als Jezus daaraan toevoegt dat Hij de aleftav is, dan heeft het onze speciale aandacht dat deze aleftav als onvertaald woord niet alleen voorkomt in Genesis 1 maar met name ook op duizenden andere plaatsen in het Oude Testament. Rabbi Akiva was er zeker van dat de aleftav Gods verborgen teken moest zijn ². Dat standpunt kwam vooral voort uit het niet definitief kunnen verklaren, maar is het ook niet gewoon juist? Om die vraag te beantwoorden willen we nader ingaan op de critici die het wel willen beperken tot een taalkundig fenomeen.

Kritiek op de תא-combinatie als diepere verwijzing naar Yeshua – een reactie

De informatie over de תא is uiteraard niet nieuw, maar er zijn bijbelgeleerden die er moeite mee hebben dat dit teken in de tekst is opgenomen als een verwijzing naar Christus. Zij vinden dit wellicht te mysterieus omdat het in de tekst ligt opgesloten zonder dat het in de uitgesproken tekst naar voren komt. Er zijn weinig geleerden die overigens twijfelen aan het uitgangspunt dat Jezus Zichzelf aan Johannes bekend maakte als de aleftav in plaats van de alfa en de omega. Maar vervolgens volstaan zij met te stellen dat deze lettercombinatie duizenden keren voorkomt in het Oude Testament en steeds een aanduiding of benadrukking is van het lijdend voorwerp in de zin.

Deze regel kan echter alleen maar waar zijn als bewezen kan worden dat deze onuitgesproken lettercombinatie al die duizenden keren inderdaad een aanduiding is van het lijdend voorwerp. Niets meer en niets minder. Dan zou het alleen maar ‘toevallig’ zijn dat er gekozen is voor de lettertekens תא waar Jezus in Openbaring toch wel na-

1 Zie bijv. Gen 9:12 en 13: het teken (תֹּחַ) van het verbond.

2 De bekende rabbi Akiva (50-135 na Christus) was van mening dat de aleftav Gods verborgen teken is. “The Aleptav Messianic Scriptures MATS” – William H. Sanford, p. Xv. Zie ook “Collected writings of Rabbi Samson Rafael Hirsch. Hirsch stelde dat de aleptav stond voor meer dan zichzelf. Met andere woorden: voorbij de beperkte definitie van het woord zelf. Bill Sanford verwijst verder naar Rabbi Nahum van Gimzo die ook geloofde dat de aleftav een merkteken was.

drukkelijk naar verwijst. Het had in feite elke andere lettercombinatie kunnen zijn. Tekstonderzoek laat echter zien dat deze lettercombinatie in heel veel gevallen géén aanduiding is van het lijdend voorwerp en dus kan de stelling alleen om die reden *niet* stand houden. En als die stelling geen stand kan houden, dan zou het ons op zijn minst moeten activeren tot een verdere zoektocht. Als veel Joodse geleerden er geen antwoord op hebben en daarom stellen dat de ך in feite de onuitsprekelijke naam van God voorstelt, dan kunnen andere Hebraïsten dit onderwerp niet zondermeer terzijde leggen met een verwijzing naar dat lijdend voorwerp. De bijbelse opdracht is immers om geen jota of tittel van het geschreven woord af te doen, omdat degene die dat wel doet klein zal heten in het Koninkrijk. We moeten ook vaststellen dat als de ך alleen die functie van verwijzing naar het lijdend voorwerp heeft, dat we dan ook taalkundig die marker op veel plaatsen juist wel kunnen weglaten omdat de zin en de context van de zin al duidelijk maken wat dat lijdend voorwerp is. Waarom was en is dat weglaten dan uitdrukkelijk verboden? Voor de zoektocht naar de betekenis van de ך verwijzen wij geïnteresseerden naar waarschijnlijk de meest uitgebreide studie op dit gebied door William H. Sanford. Sanford nam in ieder geval geen genoegen met een stelling die niet sluitend was.

Sanford publiceerde “ The Messianic AlephTav Scriptures (MATS) voor zowel Hebreeuws alsook Paleo Hebreeuws. Zijn uitleg is zeker geen uitleg van een rabbijnse geleerde, maar van een geleerde die in Jezus Christus gelooft.

Sanford geeft aan dat:

- De ך inderdaad grammaticaal naar het lijdend voorwerp in een zin *kan* verwijzen,
- Dit als regel echter niet opgaat omdat het heel vaak niet naar het lijdend voorwerp verwijst¹
- Geen jota en tittel verwijderd mogen worden uit Gods Woord omdat de ך wel degelijk zelfstandige betekenis heeft.

Degene die willen vasthouden aan de enkelvoudige toepassing van de aleftav als grammaticale verwijzing naar het lijdend voorwerp moeten wel een aantal sterke wedervragen en/of stellingen van Sanford beantwoorden om hun stelling te verdedigen:

¹ Het boek “ Alephtav Scriptures” geeft aan dat het regelmatig voorafgaat aan een werkwoord, bijvoeglijk naamwoord, een voorzetsel of bijwoord terwijl juist daar het lijdend voorwerp er wel om zou vragen, maar meestal gewoon naar het thema van het vers verwijst.

- Als de ם in Paleo Hebreeuwse teksten alleen zou verwijzen naar het lijdend voorwerp en geen enkele geestelijke betekenis heeft, waarom wordt deze dan niet vermeld in **elk** vers dat een lijdend voorwerp heeft? Er zijn immers duizenden verzen die een lijdend voorwerp hebben, maar waarin geen ם staat. Wat is hiervoor een afdoende verklaring?
- Er zijn zinnen waarin de ם meermaals voorkomt¹. Hoe komt dit?
- Er zijn in dat geval duizenden verzen die vragen om een aleftav-verwijzer naar het lijdend voorwerp, maar die er toch geen een hebben. Dat betekent dan kennelijk dat het *thema* van dat vers geen benadrukking in die zin nodig heeft van de “aleftav-verbondsmarker”.
- Er zijn hele hoofdstukken²(!) in de Tora waarin geen ם voorkomt. Waarom komt de aleftav slechts voor in 26% van alle verzen³ in de Tenach⁴ en in de overige 74% dan niet? Zou dit er op kunnen wijzen dat de aanwezigheid van een aleftav waarschijnlijk verband houdt met het thema/onderwerp en niet per se met de grammatica van doen heeft, zelfs al kan dat in sommige gevallen betekenen dat het wel wijst op een lijdend voorwerp?
- Als het bovenstaande het geval is, welke (grammaticale) regels zouden er dan geweest zijn voor Mozes om op bepaalde plekken de ם weg te laten of juist in te voegen? Wie kan daar antwoord op geven?
- Hoe komt het dat de ם zowel voor de naam van Esau en Jakob staat maar dat Genesis 27:1 de laatste keer is dat het symbool voor de naam van Esau staat en dat na de verkoop van het eerstgeboorterecht dit symbool niet meer voor zijn naam verschijnt, hoewel zijn naam nog 78 keer voorkomt in de Tora? Is dat toeval?
- De naam van Ruth komt 12 keer voor in het gelijknamige boek. De eerste 10 keer staat het aleftav symbool niet voor haar naam. Maar nadat zij gelost is door Boaz staat het symbool daarna wel voor haar naam. Hoe is dat te verklaren?
- Wie nauwkeuriger onderzoek doet zal opmerken dat als een werkwoord actie of overdracht uitdrukt en daarbij tevens de vraag beantwoordt *wie* handelt of *wat*

1 Bijv. 1 Kon 18:38.

2 Als je de Interlinear Scriptural Analyzer (ISA) gebruikt kom je op meer dan 170 hoofdstukken: Er zijn 172 hoofdstukken in de Tenach die geen enkele aleftav kennen en waarschijnlijk honderden hoofdstukken die slechts 1 aleftav kennen. In de Tora heeft Leviticus 12 geen aleftav, net als Numeri 12. Hetzelfde geldt voor Richt. 5, 1 Kron.3, 2 Kron. 19, Ezra 2, 4, 5, Neh. 11, Job 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 39, Psalm 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 15, 17, 19, 20, 22, 23, 24, 30, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 49, 50, 52, 54, 55, 56, 57, 58, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 73, 74, 75, 76, 77, 81, 82, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 93, 95, 96, 97, 99, 101, 107, 108, 109, 110, 111, 118, 120, 122, 124, 128, 129, 131, 139, 149, 150, Spr. 2, 4, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 30, 31, Pred. 6, Hoogl.4, Jes. 12, 16, 17, 18, 25, 31, 32, 35, 42, 43, 46, 54, 57, 58, 60, 61, Klaagl.3, 5, Ez.19, 38, Dan.3, 4, 5, 6, 7, Hos. 11, 13, 14, Joel 1, Micha 1, 2, Nah. 1.

3 Namelijk 5883 van de 23145 verzen.

4 Ons Oude Testament.

wordt overgedragen, dat de **א** niet zozeer en systematisch op het lijdend voorwerp (zelfstandig naamwoord of voornaamwoord) wijst, maar wordt gebruikt om steeds te verwijzen naar Degene die handelt en/of naar de verbonds-betrokkenheid van Vader en Zoon. Daarbij geldt dat de alef-tav dan niet enkel en alleen voorkomt in de context van een zelfstandig naamwoord als lijdend voorwerp, maar in voorkomend geval ook gerelateerd kan zijn aan adjectieven, voorzetsels en bijwoorden.

- Uit een aantal commentaren leren we verder dat de **א** niet enkel met het lijdend voorwerp verband houdt maar dat juist zaken die te maken hebben met ‘schepping’, ‘verbonden’, ‘oordelen’, ‘verzoening’, ‘zegen’, ‘tempel objecten’ typisch verbonden worden met een alef-tav symbool en verder, zoals reeds eerder aangegeven, ook de gebeurtenissen die gerelateerd zijn aan Gods ingrijpen of Zijn verbondsbetrokkenheid.

Volgens Sanford is het **א**-symbool in het Paleo Hebreeuws **allereerst** het teken van de **“kracht van het verbond”**, naar de betekenis van beide letters. Maar omdat alle verbonden zijn aangegaan door de Vader door middel van Christus¹, wijst de **א** volgens Sanford *uiteindelijk* op Christus en dat is dan precies waar Johannes 1 ook naar verwijst. Dit wil niet zeggen dat de **א** altijd in relatie staat tot positieve gebeurtenissen. Ook kan het voorkomen bij situaties die een verbodssituatie beschrijven² of waarin tegen de “kracht van het verbond” wordt ingegaan.³ Bovenal is de **א** dus een verbondsmarker.

Laten we eens enkele voorbeelden behandelen:

Gen. 15:18 is vertaald als ‘Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram...’. In dit geval werd er door de vertalers van uitgegaan dat de **א** daar niet als indicatie van een lijdend voorwerp staat maar dat het als het woordje ‘met’ bij Abram hoort, terwijl toch het lijdend voorwerp nu net ‘het verbond’ is en **niet** Abraham. Men neemt aan dat Mozes dus daar met de **א**, voorzien van klinkerpunten, het woordje ‘met’ bedoelde, terwijl er tot minstens in de achtste eeuw na Christus geen klinkerpunten stonden bij de Paleo-Hebreeuwse grondtekst (Textus Receptus). Door elders de **א** met klinkerpunten dan weer onvertaald te laten is wat dit betreft dus sprake van een dubbele standaard.

1 Want door Hem en tot Hem zijn alle dingen geschapen, Kol 1:16.

2 Zie bijvoorbeeld Lev. 18:22. Mozes drukt hier uit dat dit gebod goddelijk is, waardoor het alef-tav symbool wordt geplaatst als een verbonds-stempel. Het is alsof Mozes de alef-tav als een zegel van autoriteit gebruikt voor dit gebod en voor de hele Tora.

3 Zoals bijv. Lev.18:22.

Sanford stelt zich in dat kader de vraag of Mozes met de **א** niet veel meer de goddelijke hand en de sterkte van het verbond dat met Abraham werd gesloten, wilde onderlijnen en of de veelvuldige opname van dit symbool in de grondtekst daar niet juist extra onderstreept dat Vader en Zoon bij dit alles samenwerkten?¹ Feit is dat, in dezelfde context van Genesis 15, in het voorafgaande vers 17 sprake is van een rokende oven mét een vurige fakkel waarin Sanford een impliciete verwijzing ziet naar de Vader, die door Zijn Zoon aan het werk is.

Nog een voorbeeld: de grondtekst van Exodus 20:18 noemt de dingen waarvan het volk getuige was: de donderslagen, bliksemstralen, het geluid van de bazuin en de rokende berg. Die ‘dingen’ worden in de grondtekst telkens begeleid door het **א**-symbool. Dat het hier niet zomaar gaat om het lijdend voorwerp wordt duidelijk uit de paralleltekst van Deuteronomium 5:22-27 waar – met opnieuw de begeleiding van een aantal **א**-symbolen – duidelijk wordt gemaakt dat deze begeleidende gebeurtenissen duidelijk verwijzen naar een God die handelt en spreekt met de mens (verbond). Je kunt de **א** dus niet louter als ‘grammaticaal’ kenmerken.

In 1 Kon 18:38 komt de **א** wel 5 maal voor (**אֵשׁ**) en daar wordt het steeds vertaald als “en”. Is dat dan vijf keer in een zin een verwijzing naar een lijdend voorwerp of is hier meer aan de hand? De vertalers vertaalden de **א** in **אֵשׁ** niet maar gebruikten alleen de letter **א** (waw). Volgens Sanford kan het niet bij een grammaticale duiding blijven. Want in dit vers schrijft de profeet Jeremia een wonderbaarlijk werk toe aan Christus.

*Toen schoot het vuur des Heren neer en verteerde **אֵשׁ** het brandoffer; **אֵשׁ** het hout, **אֵשׁ** de stenen en **אֵשׁ** de aarde en lekte **אֵשׁ** het water in de groeve op.*

Het zou mooi zijn als Hebraïsten mee zouden zoeken met Sanford die zich in ieder geval niet neerlegde bij de constatering dat er taalkundig geen sluitende oplossing was, maar die anderzijds zijn zoektocht nog lang niet beëindigd heeft. Er is in ieder geval geen goede reden om Sanford niet te helpen door ten onrechte te stellen dat het alleen maar een verwijzing naar het accusatief is.

De opmerking dat Jezus met de **א** zonder bijbedoeling alleen op de eerste en de laatste letter doelde, snijdt geen hout want de Hebreeënbrief schrijver zegt in de-

¹ Sanford typeert dit samenwerken als de Yah-head.

zelfde lijn ook dat Christus “de auteur en de beëindiger”¹ van ons geloof is, nogmaals verwijzend naar de letterbetekenissen van de alef en de tav. Want inderdaad stond Hij aan het begin en is Hij de beëindiger, daar is de hele Bijbel vol van.

Bill Sanford komt tot de conclusie dat waar het **תא**-merkteken voorkomt, dit steeds gebeurt omdat het thema van dat vers in relatie staat tot de Godheid² die iets volbrengt, of dit nu te maken heeft met de schepping, het verbond, verzoening, of oordelen of zegeningen. De **תא** komt ook voor op plaatsen in de Tenach die te maken hebben met gebeurtenissen waarin de Vader en de Zoon betrokken zijn in relatie tot volken, personen, plaatsen en zaken, zoals bijvoorbeeld objecten uit de tempel.

Sanford vraagt zich door dit alles af of het **תא** symbool ons niet allereerst zou moeten doen denken aan de goddelijke aanwezigheid en/of de hand/de sterkte van de Verbonds-God. Hij stelt vast dat het ontkennen van de diepere betekenis van dit symbool of het ‘wegpoetsen’ ervan (door het onvertaald laten) diegenen die de goddelijkheid van Christus ontkennen wel heel goed uitkomt, daarbij inbegrepen de latere Joodse rabbi’s, die het dan maar hielden op de uitleg van ‘het lijdend voorwerp’, waarna dit werd overgenomen in het reguliere taalonderwijs. Wij leren zowel uit Genesis 1 als Johannes 1:1 als Openbaring 1:17 iets heel anders: Christus is de eerste en de laatste, de Alef en de Tav door wie God al ‘in den beginne’³ handelde, “want het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.” Daarbij is ook de Schrift zélf inbegrepen, want Hij is het Woord en de vele Alef-Tav’s zijn Zijn waarmerk. Zou het kunnen dat wij nog maar beginnen te zien hoezeer het waar is ‘dat de Schriften van Hem spreken’?

Overigens zien we vaker dat binnen de westerse theologie regelmatig argwanend gereageerd wordt als het onderwerp op tafel komt dat in de leesbare tekst ook een diepere betekenislaag zit. Al heel snel wordt de gedachte van zo’n diepere betekenislaag dan in een bepaalde (verdachte) hoek gezet. Wij zijn het er over eens dat de tekst van de Bijbel niet bedoeld is om buiten-Bijbelse coderingen te vinden en daarmee bijvoorbeeld hedendaagse voorzeggingen te doen. Dat is onjuist en daar moeten we verre van blijven. Maar de Bijbel zelf bevat wel degelijk geheimenissen en diepere be-

1 Hebr.12:1-3. De King James vertaling beschrijft dit als de auteur en de voleinder, daarbij verwijzend naar het begin en het einde. Dit is in de Nederlandse vertaling minder eenvoudig te herleiden (De Leidsman en de Voleinder, NBG). Het gaat hier om degene die aan het begin staat (**ἀρχηγόν**) alsook degene die het tot zijn einddoel brengt (**τελειωτήν**).

2 De Vader en Zoon, ook wel genoemd Yah-head.

3 Gen. 1:1.

tekenislagen. Als we bijvoorbeeld de namen van de eerste 10 stamvaders in de Bijbel op een rij zetten, dan ontstaat er aan de hand van de betekenis van de namen die zij kregen een betekenisvolle **zin** die wijst op Christus als de komende messias.

- Adam = Man
- Seth = Vastgesteld
- Enos = Sterfelijk
- Kenan = Verdriet
- Mahalelel = de gezegende Elohim
- Jered = zal nederdalen
- Henoeh = instructie
- Metuselach = Zijn dood zal brengen
- Lamech = de wanhopigen
- Noach = troost/rust

Nu, deze betekenislaag komt niet naar voren bij het lezen van de teksten in Genesis maar wel degelijk uit de namen van deze stamvaders.

Sanford pareert niet alleen de stelling dat de aleftav uitsluitend een grammaticale verwijzing is naar het lijdend voorwerp, maar hij onderzocht de **אח** ook als onderdeel van woorden¹ en in de omgekeerde volgende als **אח**. Dit woord tav-alef betekent ook zelfstandig “kamer”, maar dan alleen in het boek Ezechiël waar het de kamer in de tempel is. We weten ook dat er grote overeenkomsten zijn tussen wat er bij Gilgal gebeurde en op Golgotha. In het Hebreeuws is het verschil tussen de woorden Gilgal en Golgotha precies de **אח** en zou ook daar betekenis in zitten? Golgotha = Gilgal + **אח**.

Het onderzoekswerk van Bill Sanford gaat diep en de voorbeelden zijn bijna onuitputtelijk. Sanford onderzocht ook de 10 verschillende offers in de tempel. Elk van hen heeft een specifieke betekenis en doel. Van al deze offers heeft het zondoffer² alleen de **אח** in zich opgenomen.

חַטָּאת

Dit Hebreeuwse woord³ laat een beeld zien van de staat waarin een overtreder gescheiden is van **אח** door de zonde. Alleen dit zondoffer stelde de overtreder in staat

1 Bijvoorbeeld: Waarheid = **אמת**.

2 Hebr.: Chattaah of chattath (**חַטָּאת**), Hebr. Strong's 2401, 2403.

3 KJV: 182x vertaald als zonde en 116x vertaald als zondoffer (blueletterbible.org).

om verzoend en gereinigd te worden en om de zonde teniet te doen. Sanford vraagt zich hardop af¹ of dit niet een schitterende voorafschaduw is van Golgotha? Immers, in dit woord staat אָ terwijl de twee andere letters פָּנ duiden² op het van God gescheiden zijn door die zonde, terwijl de Bijbel ons nu net leert dat Yeshua voor ons is gemaakt tot een zondoffer.³ Dat zondoffer werd buiten de stad of het kamp gebracht en zo was ook Golgotha buiten de stad.

De AlefTav - het teken en de Leider aan het Kruis

We kunnen dit אָ-onderwerp ook nog anders belichten. Jezus zegt zelf dat Hij de “alfa en de omega” is. In het Hebreeuws staat er het woord אָמא dat in het Hebreeuws ook “teken” of “zegel” betekent, waardoor Jezus er tegelijkertijd naar verwees dat Hij het teken aan de deurpost was en het zegel waardoor de deur voor de Dood verzegeld zou blijven.

Het wordt echter nog indrukwekkender: in de oude Semitische taal⁴ werd gebruik gemaakt van woorden die ook waren opgebouwd uit beeldtekens, die ook ieder voor zich voor een bepaald begrip stonden. De drie tekens אָמא hadden in de oude Semitische taal een verbazend toepasselijke en accurate betekenis, zoals in de tabel hierna aangegeven.

Oud-Semitisch	Betekenis	Modern Hebreeuws	Nederlandse naam
𐤀	De leider, de eerste, de sterkste	אָ	Alev
𐤅	De nagel, de pin	אָ	Wav
𐤈	Het Kruis, twee gekruiste stokken	אָ	Tav

Dit wijst eens te meer op de diepte die we in de oude tekst van de Bijbel terugvinden, maar die in de Griekse of Nederlandse tekst niet tot uitdrukking kan komen: als Jezus zegt dat Hij de Alfa en Omega is, dan verwijst Hij niet alleen naar het zegel dat

1 Zie o.a. youtube.com onder de (engelse) trefwoorden aleptav en sinoffering.

2 פָּנ betekent grens, omheining of beschermen en פָּנ betekent slang of omringen of merkteken.

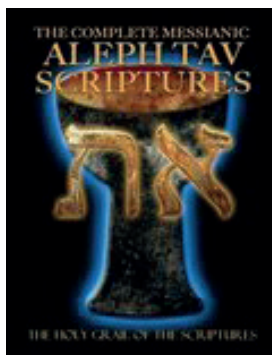
3 Jes. 53:18, Heb. 10:18.

4 De oud-Semitische taal kende een pictografische schriftsoort. Het oud-Semitisch is een reconstructie van de taal die gesproken werd in het gebied van de Bijbelse aartsvader Sem, in het tweede millennium voor Christus (ongeveer de tijd van Abraham tot David). Deze schrijfwijze is gebruikt tot ongeveer 1000 voor Christus. Zie Andre H. Roosma, 'Bijbels Hebreeuws en andere Semitische talen en hun oudste bouwstenen', 2011.

op de deurpost¹ werd aangebracht. Het woordbeeld dat in dát specifieke woord zit opgesloten vertelde ons toen al dat Jezus Christus ‘de leider was die aan het kruis werd genageld’. Dát is het volledige beeld van Pesach dat God al gedurende meer dan 1500 jaar voorafgaand aan het kruis op Golgotha wilde doorgeven, door het bloed van het lam aan de deurpost én de visuele samenstelling van het eerder genoemde woordbeeld in deze voor-Hebreeuwse taal.²

Wat ons betreft is de keuze voor de onuitgesproken lettercombinatie אֵת niet een toevallige. Het is God’s verbondsmarker en een verwijzing naar Christus door wie alles is geschapen dat geschapen is en die er was voor de grondlegging der wereld en die ook zichzelf noemt: De Alfa en de Omega, de Alef en de Tav, het begin en het einde, de auteur en de voleinder van ons geloof. Die Christus was al overal aanwezig in het Oude Testament.

Op de website van wakeup.nu is voor geïnteresseerden een Engelstalig introductiedocument van het boek van William H. Sanford opgenomen. Wij raden geïnteresseerde studenten aan om “The complete Messianic Aleph Tav Scriptures MATS” te lezen en te toetsen. Deze uitgave is zowel voor modern Hebreeuws als voor Paleo Hebreeuws beschikbaar (Engels), ook bij bol.com en amazon.com

1 De Mechilta – een Joods-halachische midrasj (leertekst) van Exodus – beschrijft dat toen God het bloed op de deurpost zag (Ex. 12:13) dat Hij toen het voorgenomen offer van Izaak zag. Dat is bijzonder, want wij weten dat dit voorgenomen offer van Izaak een type was van het uiteindelijke offer van Christus.

2 Zie ook: J.R.Church, en Gary Stearman, ‘The Mystery of the Menorah and the Hebrew Alphabet’, 1993 en Rabbi Michael L. Munk, ‘The Wisdom in the Hebrew Alphabet’, 1998.